

โปรดเรนไว้ในถ้อยคำ

ดรรารัตน์ / อารีย์
Rama V – AU

ฉันเริ่มจดบันทึกตามคำแนะนำของคุณหญิงดรรารัตน์ เจ้านายของตัวเอง

ขณะนั้นเป็นช่วงก่อนฉันจะได้พบคุณหญิงท่านแค่วันนี้วัน คนแถวบ้านต่างพากันลือถึงเรื่องหนึ่ง เรือนไทยหลังคาทรงปั้นหยาขนาดใหญ่ มีสวนดอกไม้จากเมืองฝรั่งปลูกชู่อ้อยหน้าและรอบบ้าน พร้อมกับรั้วรอบขอบชิดชัดเจนถึงชั้นโอดเด่นจากบ้านหลังอื่นที่เป็นแคเรือนทั่วไป มองเผินก็เหมือนบ้านผู้ลามากดีที่คงจะเปื้อนเมืองหลวงจึงได้มาตั้งรกรากที่นี่ ทว่าพอเดินผ่านจะให้ความรู้สึกชนลชนชั้นไม่มีสาเหตุเสมอ เนื่องจากบ้านหลังนั้นมีฝักรักซ่อนอาศัยอยู่

‘ฝักรักซ่อน’ คือภาวะปริศนาที่พิสูจน์ไม่ได้ คนที่นี้เชื่อว่าเป็นฝักรัก ‘ลัก’ เอาคนไป ‘ซ่อน’ พอให้ตายใจว่าหายไปแน่แล้ว จากนั้นจะปล่อยศพที่ถูกดูแลจากตัวจนซิดเผื่อลอยมาตามคลองหลังวัด ศพแรกที่ประจักษ์เป็นหลักฐานคือชายวัยกลางคน ขึ้นชื่อเรื่องความนักรเลงโต ไม่ทำงานทำการ มีนิสัยหยาบคายโดยเฉพาะกับผู้หญิง ชายหนุ่มเดินเตร่อยู่แถววัดทำน้ำ ผู้หญิงคนไหนเดินผ่านมาแม้จำใจก็มิวายถูกพูดจาแทะโลม อยู่มาวันหนึ่งก็ไม่เห็นชายหนุ่มอีก คล้ายจะหายหน้าไปเสียนานหลายวัน กระทั่งพระลูกวัดรูปหนึ่งเหลือบเห็นสักรอยลอยมาจากที่ไกล ๆ ขณะกำลังซักจิว ที่แรกนึกว่าเป็นคอนนกเกาะของพ่อค้าฝรั่งละแวกถัดกันไป เพราะก็หลงลอยน้ำมาบ่อยครั้ง ครั้นเพ่งให้ดีจึงเห็นว่าเป็นร่างคน ทั้งยังกลายเป็นศพไปแล้วเสียด้วย

คงจะเป็นฝักรักซ่อน ยายแถวบ้านฉันเปรยขึ้น แลเป็นคำพูดที่น่าเชื่อถือพอสมควร เพราะยายแกโตมากับครอบครัวคนทรง เรื่องเก่าเรื่องเก่าที่เคยมีมาก่อนพวกเราจะเกิดนั้นแกคงรู้ดี พลตระเวนออกโรงเตือนชาวบ้านอย่างนำชายฝักย่าเตือนแก่ฉัน เลิกงานแล้วก็ตรงกลับบ้านเสียให้หมด ไม่จำเป็นไม่ควรออกมาเดินท่อม ๆ ด้านนอก จนกว่ากองตระเวนทุกนายจะช่วยกันตรวจตราเสียแน่ใจว่าปลอดภัยแน่แล้วจึงจะมีประกาศอีกครั้ง

วันหนึ่งฉันรีบเก็บร้านแต่หัววัน เมื่อเข้าตรู่ แม่ดูเหนียวอ่อนผิปรกติทั้งที่เป็นคนกระฉับกระเฉงแม้ฟ้ายังมีสาธิต อีกใจนั้นอยากรีบกลับไปนับเงินที่บ้าน เงินเก็บที่มี ฉันรู้ดีทีเดียวว่าแทบจะไม่พอซื้อหูกยา สมัยนี้มีแต่ยาฝรั่ง ยาไทยธรรมดาที่นั่นแทบหาไม่เจอแล้ว หรือหากเลยกำหนดออกบ้านตามพลตระเวนกำชับไว้ ฉันอาจจะใช้แคยาเขียวแก้ตัวร้อนทุเลาอาการแม่ไปก่อน รุ่งเช้าก่อนออกไปขายมาลัยค่อยรีบไปที่ร้านขายยา ขณะฉันคิดสะระตะอยู่นั่นเอง ลูกค้ารายสุดท้ายก็เดินมาหยุดอยู่หน้าเสาแขวนมาลัย กลิ่นกายหอมสะอาดคือประการแรกที่โชยเข้าจมูก...กลิ่นหอมเย็นเหมือนดอกไม้สีสวยสักชนิด เพียงแต่ไม่ใช่กลิ่นที่ฉันคุ้นเคย

“จะเก็บแพงแล้วหรือคะ”

ฉันชะงักแกความคิดเผละไพล เงยหน้ามองลูกค้าที่ดูจะมีฐานะเพียบพร้อมให้เต็มสองตา เส้นผมสีดำประกายน้ำเงินเข้มตรงยาว หัวโคนเสยขึ้นสูงด้วยสีผึ้งราคาแพง ทรงผมนั้นล้อมกรอบดวงหน้าเรียวเสียเด่นชัดถนัดตา ลำคอระหง ดวงตาสีเทาเข้ากับสีผมขับเสน่ห์ให้ล้าลึก จมูกเรียวตรงไม่แบน ริมฝีปากประดับยิ้มบางอย่างติดนิสัยนั้นก็บางและมีสีสวยเช่นกัน โดยเฉพาะไฟเมื่อดมเล็กตรง

มมปากกลางซ้ายที่จะวาดลูกกลับก็ใช่ อีกนัยกลับมีเส้นที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ทั้งโครงหน้า อีกทั้งเป็นจุดที่สะดุดตาฉันที่สุด

ท่านน่าจะเป็นคุณหญิง ไม่ก็ท่านผู้หญิง หรืออาจจะเป็นลูกหลานเสด็จในวังพระองค์ไหนก็ได้ ฉันมัวแต่ตกตะลึงจึงไม่กล้าพูดด้วย กลัวจะใช้คำพูดผิดไป และเพราะเห็นแต่เสื้อท่อนบน แพร่นุ่มด้วยาว ประดับด้วยลูกไม้ถักโปร่ง ทั้งชายระย้าลงมาเพียงเอว คาดชายผ้าทั้งหมดไว้ด้วยเข็มขัดเงินเงางามเนื้อดี เท่านั้นก็บ่งชัดแล้วว่าไม่ใช่ลูกค้าธรรมดา

“อิฉันจะต้องพาแม่ไปหาหมอ จึงขอเก็บร้านไวหนึ่งวันเจ้าคะ ขอภัยที่...”

“คุณเรียกฉันว่าดารารัตน์ก็ได้ค่ะ คำลงท้ายก็เอาแค่ชั้นสุภาพก็พอ แล้วคุณชื่ออะไรหรือคะ”

“...อารีย์ค่ะ” ฉันก้มหน้าจูด ครุ่นคิดไปด้วย แล้วถึงยังจับต้นชนปลายไม่ถูกนักก็ต้องสงวนท่าทีเอาไว้ ภาพลักษณ์คุณหญิงก่อนเปล่งเสียงพูดนั้นเทียบไม่ได้กับตอนเป็นฝ่ายเปิดบทสนทนา

“วันก่อนเด็กที่เรือนแฉะซื้อมาลัยจากตลาดที่นี่ไปไหว้พระ ฉันเห็นฝีมือประณีตเทียบได้กับชาววังจึงอยากเห็นหน้าคนร้อย...ไม่คิดเลยว่าจะยังเป็นสาวรุ่น แต่จะเก็บแพงแล้วเช่นนี้ พอจะเจียดเวลาขายให้ฉันสักพวงหรือไม่คะ”

ไต่ยีนอย่างนี้ฉันยิ่งตะลึงละลาน พวงที่เหลืออยู่ก็ไม่ใคร่จะสวຍพอให้จับจ่ายเสียแล้ว จึงได้แต่สารภาพไปตามจริง

“ดอกไม้ข้าอาภาศงาย ที่เหลือมาถึงเย็นก็มีแต่พวงไม่งาม เกรงจะทำให้หึงหม่นหมองเปล่า ๆ ไม่ทราบคุณหญิงรับใช้หรือไม่คะ หากไม่รับ คืนนี้ฉันจะร้อยให้ใหม่ สักพวงนี้เข้าค้อยส่งคนมารับไปจะดีกว่าค่ะ”

“คืนนี้คุณไม่ต้องคอยบริบาลคุณแม่ที่ล้มป่วยหรอกหรือ พวงมาลัยไว้ทำวันอื่นก็ได้...เพราะเรื่องที่ทำให้ฉันเดินทางมาหาคุณวันนี้ ไม่ได้มีแค่เรื่องดอกไม้อย่างเดียวค่ะ”

ฉันได้แต่เงยบึ้ง ข้างในใจเต้นไม่เป็นสำ

“สนใจมาทำงานที่เรือนปั้นหย้าของฉันไหมคะ”

ยอมรับว่าฉงนใจกับคำชวน

แต่เรื่องราววันนั้นก็นับเป็นจุดเริ่มต้นชีวิตบทใหม่

ฉันตกปากรับคำเข้าไปทำงานร้อยมาลัยในเรือนไทยหลังคาทรงปั้นหย้าซึ่งใครก็ลือว่ามีผี เพราะความจำเป็นเรื่องอาการป่วยของแม่ วันต่อมา ฉันก็ยังหอบตะกร้าดอกไม้ไปขายของที่ตลาดตามปรกติ เพียงแต่มีเรื่องผิดปกติเกิดขึ้น คนทั้งตลาดมองฉันเหมือนมีผีเดินตาม หรือไม่ ฉันก็กลายเป็นพวกเดียวกับผีในความคิดของพวกเขาเสียเอง เป็นเช่นนั้นอยู่หลายวัน คุณหญิงดารารัตน์จึงได้แนะนำให้อยู่ร้อยมาลัยถวายเสด็จในกรมในเรือนเพียงอย่างเดียว พวงดอกไม้ของฉันคราวก่อนโน้นไม่ได้วางอยู่แคบนั่งหึ่ง แต่ไปถูกตาต้องใจท่านผู้หญิงหลายท่านในพระนครเสียด้วย แล้วในวังก็อาจจะมีเรื่องให้ต้องใช้พวงมาลัยร้อยอุบะเสียทุกเมื่อเชียววัน ฉันกับแม่ทำงานมือเป็นระวิงอยู่พักใหญ่ ๆ ถึงค่อยปรับตัวได้

เรือนไทยของคุณหญิงดารารัตน์มีเครื่องเรือนอยู่น้อยมาก ส่วนมากเป็นของชิ้นใหญ่ เน้นใช้สอยมากกว่าประดับ กลางเรือนฝั่งเยื้องไปทางทิศตะวันออกมีเครื่องดนตรีหลังใหญ่ตั้งอยู่

คุณหญิงเคยออกเสียงให้ฟังอยู่ครั้งสองครั้ง แต่เพราะไม่ใช่ภาษาไทยเลยจำไม่ได้ ทุกคืนก่อนถึงคืนเดือนดับ คุณหญิงดารารัตน์จะติดแป้นสีข้าวสลับตำจนเกิดเสียงนุ่มนวลลอยฟุ้งไปทั่วเรือน นอกจากเครื่องเรือนที่มีน้อย บ่าวก็น้อยตามไปด้วย นับฉันกับแม่ก็มีเพียงห้าชีวิตเท่านั้น ชายร่างใหญ่ท่าทางดุดันหนึ่งนาย หญิงร่างท้วมรุ่มราวคราวเดียวกับแม่ฉันอีกสองนาง ฉันไม่ใคร่แน่ใจว่า นอกจากทำความสะอาดเรือนทั้งข้างในและรอบนอก ทั้งสามคนนั้นทำอะไรอีกบ้าง

เรื่องที่คนเขาพากันลือคือวันเดือนดับ แผลกลับไปกับเมฆครีมี ลมหนาวสลับร้อนกระโชกแรง เป็นระยะ คุณหญิงแต่งตัวแปลกตาไปจากเดิมเล็กน้อย ไม่เหมือน ‘คุณหญิง’ ที่เคยปรากฏกายแก่ฉันครั้งแรก คุณหญิงสั่งให้บ่าวผู้ชาย (บ้างก็เป็นบ่าวผู้หญิง) ถือโคมนำทางไปที่ไหนสักแห่ง แล้วจะกลับมากรองรงแสงเสมอ ที่น่าแปลกก็คือ คุณหญิงไม่เคยรับประทานอาหารสักมื้อเลย ฉันไม่เคยเห็นบ่าวในเรือนจัดสำรับให้คุณหญิงสักวัน แต่หากตัวฉันกับบ่าวผู้ชายได้ติดตามคุณหญิงเข้าไปในพระนคร จะด้วยรับใช้เสด็จฯในกรมหรืออื่น ๆ ก็ดี คุณหญิงจะรับประทานอาหารได้ปกติเสียอย่างนั้น

อย่าไปสงสัยให้มาก บางอย่างรู้เพียงตาแล้วเก็บไว้ในใจเป็นพอ บ่าวผู้ชายดูฉันเข้าให้ เขาคงจะอ่านสีหน้าฉันออก โชคดีที่ฉันไม่ได้รู้สึกหวาด ฉันค่อนข้างคุ้นชินกับชายอายุมากกว่าเนื่องจากโตมากับพี่ชายแถวบ้าน เดิมฉันหัดเขียนอ่านจากคุณพ่อ พอท่านเสียก็ได้พี่ชายแถวบ้านเหล่านั้นนั้นจะคอยถ่ายทอดวิชาความรู้ให้ ซึ่งบางครั้ง เรือนไทยหลังคาทรงปั้นหยาหลังนี้ก็ทำให้ฉันหวนนึกถึงเรื่องเก่าที่บ้านเกิดที่ละนิด

คืนก่อน สด ๆ ร้อน ๆ เสียลืมไม่ลง ฉันร้อยพวงอุษะดอกยี่สุ่นสำหรับห้อยระย้ารอบพานบายสี สู้ขวัญเรียบร้อยก็ยกเอากล่องเก็บสมุดออกมาก้มเขียนกับพื้นเหมือนเด็กเล็ก ๆ ฉันติดนิสัยเขียนไว้เตือนตัวเอง แต่ละวันทำอะไรไปแล้วบ้าง คุณหญิงเพิ่งกลับจากข้างนอก แสงโคมพาตแผ่ลျไปทางหลังเรือน คงจะเป็นบ่าวผู้ชายนามันไปเก็บ เนื่องจากคืนก่อนที่ฉันเกริ่นไปนั้นเป็นคืนเดือนดับ คุณหญิงเอ่ยทักอย่างอ่อนโยน ดึกแล้วยังไม่นอนหรือคะ ฉันส่ายหน้าดิ๊ก ไม่รู้แคตอบคำถามหรือเห็นชายเสื้อแขนยาวของคุณหญิงมีเลือดเประคะ คุณหญิงคงจะรู้ว่าฉันรู้ กระนั้นก็เพียงนั่งยองลงเสมอหน้าฉัน ใบหน้ารูปไข่ยังประดับยี่มนุ่มนวลอยู่เช่นเดิม แวบหนึ่งที่รู้สึกขึ้นมาได้ก็คือ ฉันไม่ได้หวาด เพียงแต่เป็นห่วง กลัวจะบาดเจ็บกลับมา ฉันหลับหูหลับตาพูดไปตามที่คิด ดังคุณพ่อเคยเตือนไว้ บางทีความซื่อตรงของฉันก็อาจนำภัยมาสู่ตัว แต่หนนี้ ฉันตั้งมั่นแต่เพียงว่าต้องพูดสิ่งที่คิดออกไปให้ได้

บาดเจ็บหรือเปล่าคะ ฉันถาม แวบแรกอาจฟังดูสิ้นคิดเหมือนคนไม่มีอะไรจะถาม แต่ฉันก็อยากรู้อยากถามเพราะเป็นห่วงจากใจจริง

แล้วไม่รู้เกิดอะไรขึ้น ไม่เพียงคืนนั้นที่คุณหญิงดารารัตน์ไม่ได้ตอบฉัน แต่ข่าวลือเรื่องผีลักเอาคนไปซ่อนแล้วมีคนตายในลำดับต่อมาก็ซาลงไปด้วย คงเป็นอย่างบ่าวในเรือนบอก บางเรื่องมองด้วยตา รับรู้ด้วยใจ แล้วเจ็บใจไว้เพื่อคุณหญิงท่านก็พอ

ทุกคืนเดือนดับ คุณหญิงดารารัตน์จะเข้ามาเล่นดนตรี ท่านอนุญาตให้ฉันเข้ามานั่งฟังด้วย คุณหญิงชอบให้การเล่นดนตรีแต่ละครั้งมีผู้ฟังรายล้อม แบบเดียวกับเวลาท่านเดินทางไปเล่นดนตรีที่วังแถวนางเลิ้ง ที่นั่นจะมีผู้ชมมากหน้าหลายตาหลังไหลมาฟังดนตรีเสียคับคั่ง ถึงหูฉันจะไม่เข้าใจดนตรีก็ยังถือเป็นความเพลิดเพลินได้

จึงหว่านเองที่คุณหญิงสบตาฉัน มือยังบรรเลง พร้อมกับแนะนำให้ฉันลองเขียนอะไรสักอย่างจากเรื่องราวที่ฉันพบเจอมา กำลังเพชฌัญญูอยู่ หรือหวังจะได้เจอในอนาคต

ฉันพอสื่อสารได้ก็จริง แต่ให้อ่านหรือเขียนนั้นไม่มีใครจะคล่องเสียเท่าไร หากลองฝึกให้
ครอบครัวประกอบก็คงจะดีกับฉันมาก

“จริงซี...แม่อาเรียจะแทนตัวเองว่า ‘น้อง’ แล้วเรียกฉันว่า ‘คุณพี’ ก็ได้นะคะ ้วยเราดูจะไม่ห่าง
กันมาก เพื่อแม่อาเรียจะรู้สึกดีขึ้นคะ”

ฉันไม่ค่อยเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์เท่าใดนัก หรืออย่างที่ใครเขาบอกกันว่าฉันเป็นพวกความ
รู้สึกซ้ำ กระนั้นกลับรู้สึกขึ้นมานัดใจว่าคุณหญิงท่านดูพอใจกับสรรพนามมาก จึงได้แทนตัวเองด้วย
คำว่าน้อง และเรียกคุณหญิงดาร์ตันว่าคุณพี่ยามอยู่กับตามลำพังเรื่อยมา

เรือนไทยหลังคาทรงปั้นหยาอาจน่ากลัวในสายตาคนนอก แต่สำหรับฉันที่ตั้งแต่อยู่มากก็ยัง
ไม่เจอผีลึกลับซ่อนสักตัว...ที่นี่จึงมีแต่ดอกไม้ร้อยมาลัย กลิ่นหอม เสียงดนตรี แสงโคมไฟ และ
คุณหญิงดาร์ตันผู้งามพริ้มเพราเพียงเท่านั้น

เพียงเท่านั้นสำหรับฉันคนนี้
เพียงพอแล้ว

Commission for cabbage_foryou

By Kruz : [https://x.com/ tothebluemoon](https://x.com/tothebluemoon)